

WOJEWODA PODKARPACKI

ul. Grunwaldzka 15
35-959 Rzeszów
skr. poczt. 297

Rzeszów, 2016-07-19

P-II.4131.2.114.2016

KGP

2016-07-21

Albry Dec

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE

Na podstawie art. 85, 86 i 91 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2015 r. poz. 1515 z późn. zm.) oraz na podstawie przepisów art. 15 ust. 1 i ust. 2 w związku z art. 28 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2016 r. poz. 778 z późn. zm.) oraz przepisów rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164 poz. 1587).

STWIERDZAM NIEWAŻNOŚĆ

uchwały Nr XXVII/587/2016 Rady Miasta Rzeszowa z dnia 14 czerwca 2016 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego r 196/8/2010 na osiedlu Baranówka i osiedlu gen. W. Andersa w Rzeszowie – część III.

UZASADNIENIE

Rada Miejska w Rzeszowie w dniu 14 czerwca 2016 r. podjęła uchwałę Nr XXVII/587/2016 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego r 196/8/2010 na osiedlu Baranówka i osiedlu gen. W. Andersa w Rzeszowie – część III. Uchwała ta wpłynęła do organu nadzoru w dniu 20 czerwca 2016 r.

Z ustaleń dokonanych przez organ nadzoru wynika, że przedmiotowy plan został uchwalony z istotnym naruszeniem zasad jego sporządzania.

Organ nadzoru oceniając przedmiotową uchwałę pod kątem zgodności z prawem stwierdził, że narusza ona art. 15 ust. 1 i ust. 2 w związku z art. 28 ustawy z dnia 27 marca

2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2015 r. poz. 199) oraz przepisów rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164 poz. 1587).

W piśmie z dnia 14.07.2016 r. Prezydent Miasta Rzeszowa złożył wyjaśnienia co do treści Ustaleń planu, które nie zostały w pełni uwzględnione przez organ nadzoru.

Przede wszystkim w pierwszej kolejności organ nadzoru stwierdził, iż w treści uchwały dla terenu oznaczonego symbolem MN.1, ustalono nieprzekraczalną linię zabudowy wyłącznie w odległości 4,0 m od linii podziału wewnętrznego, określającej drogę wewnętrzną oznaczoną symbolem [KDW], tymczasem na rysunku niniejszego planu linia ta, została wyznaczona również w innej odległości (7,0 m). Powyższe stanowi naruszenie § 8 ust. 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, zgodnie z którym na projekcie rysunku planu miejscowego stosuje się oznaczenia umożliwiające jednoznaczne powiązanie projektu rysunku planu miejscowego z projektem tekstu planu miejscowego.

Niespójny jest także zapis zawarty w §7 pkt 1 uchwały z treścią rysunku planu. W uchwale wyznacza się „strefę ochrony konserwatorskiej obszaru obserwacji archeologicznej w zasięgu określonym na rysunku planu granicą strefy ochrony konserwatorskiej, oznaczoną symbolem OW”, natomiast na rysunku została określona wyłącznie „strefa obserwacji archeologicznej”. Powyższe stanowi naruszenie § 8 ust. 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Ponadto zauważa się, iż wyznaczanie w planie takiej formy ochrony, mającej umocowanie w obowiązujących przepisach prawa (art. 7 pkt 4 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami), powinno być jednoznacznie wyartykułowane, tzn. treść rysunku winna odpowiadać treści uchwały w zakresie wskazania treści ustaleń obowiązujących.

Również niespójny jest zapis zawarty w §3 ust. 3 uchwały z treścią rysunku planu oraz pozostałymi ustaleniami uchwały, gdyż brak jest wymienionego obszaru funkcjonalnego oznaczonego symbolem [MW], wydzielonego liniami podziału wewnętrznego.

Organ nadzoru zauważa niejasny zapis zawarty w §7 pkt 2 uchwały, dotyczący „(...) obowiązywania ograniczeń przy realizacji inwestycji, w zakresie dokonywania badań archeologicznych” gdyż wykracza poza zakres określony w art. 15 ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Ponadto nie wiadomo o jakich ograniczeniach mowa jest w planie, które to, w sposób istotny mogą zaważyć na późniejszej realizacji inwestycji i utrudnieniach w korzystaniu z ustaleń planu, a także niejasny jest zapis

zawarty w §5 ust. 7 pkt 1 uchwały, gdyż nie wiadomo od jakiej „linii” plan dopuszcza odchylenie, co może powodować trudności w korzystaniu z ustaleń planu.

Niejasny jest zapis zawarty w §12 ust. 2 pkt 3 lit a tირet drugi uchwały, gdyż odnosi się do ustalenia, w którym mowa jest o wysokości budynków mieszkalnych dla całego wyodrębnionego liniami podziału wewnętrznego terenu [MWVIII], w związku z powyższym nie wiadomo jaki wpływ na „wykształcenie akcentu przestrzennego”, ma przedmiotowe ustalenie.

Nieprawidłowy jest zapis zawarty w §12 ust. 2 pkt 3 lit a uchwały, gdyż odnosi się do ust. 3 pkt 4, w którym mowa jest o zakazie reklam. Aby ustalenie ww. paragrafu spełniało swój cel, prawdopodobnie powinno odnosić się do ust. 3 pkt 5, regulującego kwestię kształtowania elewacji za pomocą akcentu przestrzennego.

Nieprawidłowy jest również zapis zawarty w §12 ust. 2 pkt 3 lit b uchwały, dopuszczający „zmianę lokalizacji akcentu przestrzennego”, w sytuacji, gdy zgodnie z treścią rysunku, lokalizacja tego akcentu jest obowiązującym ustaleniem. Zauważa się, iż w takiej sytuacji brak jest jednoznacznego ustalenia zasad dopuszczenia zmian lokalizacji ww. dominanty.

W odniesieniu do terenów oznaczonych symbolami ZP/US/WS brak jest ustalonych zasad podziału na działki budowlane, co narusza do art. 15 ust. 2 pkt 8 oraz ust. 3 pkt 10 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. W tym wypadku wymagania ładu przestrzennego określone w art. 1 ust. 2 pkt 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym mają szczególne znaczenie, gdyż dotyczą wyodrębnienia w ramach terenu ZP/US/WS.1, obszarów o innym przeznaczeniu i innych zasadach zagospodarowania, oznaczonych symbolami [ZP/U] oraz [ZP/US]. Ponadto zauważam, iż dla terenu [ZP/US] wskazanego pod park z dopuszczeniem usług, nie ustalono minimalnej intensywności zabudowy, co jest wymagane stosownie do art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Jednocześnie biorąc pod uwagę szczegółowe ustalenia, w tym w szczególności dotyczące powierzchni zabudowy czy wysokości zabudowy dla poszczególnych budynków, nie pozostawiające znaczącego marginesu możliwości w zakresie wskaźnika intensywności zabudowy, można uznać, iż jego brak w tym konkretnym przypadku umożliwia ocenę tej intensywności.

Nieprawidłowe jest przeznaczenie terenów określonych symbolami ZP/US/WS.1 oraz ZP/US/WS.2, gdyż ustalone oznaczenie symbolem literowym nie odpowiada faktycznie ustalonemu sposobowi zabudowy i zagospodarowania terenu, a ponadto ustala w ramach wyznaczonego przeznaczenia pod „park” takie dopuszczenia i sposoby zagospodarowania, które nie mają żadnego oparcia ani w przepisach ani w powszechnym rozumieniu

zagospodarowania związanego z pojęciem „parku”, co stoi w sprzeczności z art. 15 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Stosownie do załącznika Nr 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, formami zieleni urządzonej są: parki, ogrody, zieleń towarzysząca obiektom budowlanym, zieleńce, arboreta, alpinaria, grodziska, kurhany, zabytkowe fortyfikacje. Podkreślona tu różnorodność form zieleni urządzonej, w tym oddzielenie między innymi parków od zieleni towarzyszącej obiektom budowlanym, znajduje również odzwierciedlenie w definicji terenów zieleni zamieszczonej w przepisach art. 5 pkt 21 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004r. o ochronie przyrody. Powszechna definicja parku miejskiego, stanowiąca namiastkę lasu, określa, iż stanowi on zorganizowaną, publiczną, miejską przestrzeń zieloną, pełniącą funkcje wypoczynkowe, rekreacyjne lub sportowe. Elementami są ścieżki i trasy do spacerowania, obiekty małej architektury, a często również szalety, place zabaw, amfiteatry, altany, fontanny czy pomniki. Dopuszczone więc ustaleniami przedmiotowego planu funkcje „usług oświaty”, „usług opieki nad dziećmi w wieku do 3 lat”, „usług opieki nad osobami ubezwłasnowolnionymi: domy starców, hospicja”, „domu kultury”, nie mogą być funkcjami, które mogłyby towarzyszyć, bądź uzupełniać przeznaczenie podstawowe pod zieleń parkową urządzonej. Równocześnie zgodnie z wymogami załącznika Nr 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, tereny usług stanowią odrębne, budowlane przeznaczenie terenu.

Ustalenia szczegółowe zawarte w §15 ust. 3 uchwały, jak również oznaczenie literowe jednoznacznie wskazują na ustalone przeznaczenie pod zieleń parkową urządzonej z dopuszczeniem „usług oświaty”, „usług opieki nad dziećmi w wieku do 3 lat”, „usług opieki nad osobami ubezwłasnowolnionymi: domy starców, hospicja”, „domu kultury”, co nie znajduje odzwierciedlenia w innych ustaleniach szczegółowych dotyczących przedmiotowego terenu. Wynika natomiast z nich jednoznacznie, iż teren [ZP/U] będzie mógł być w 30% zabudowany, natomiast powierzchnia biologicznie czynna będzie musiała być zachowana na poziomie nie mniejszym niż 50%. Funkcja usług będzie więc dominującą, ponieważ żadne z ustaleń szczegółowych nie zapewniają zachowania przeznaczenia pod zieleń parkową, która została ustalona jako podstawowa i kosztem ograniczenia której dopuszczono pozostałe usługi.

Jeszcze większa wątpliwość co do ustalonego sposobu zagospodarowania odnosi się do terenu oznaczonego symbolem ZP/US/WS.2, ponieważ w żaden sposób w planie nie odniesiono się do zakresu dopuszczeń, które mogłyby funkcjonować w ramach

podstawowego przeznaczenia terenu. Przepisy szczegółowe uchwały mówią wyłącznie o zasadach zagospodarowania dla terenu wód oznaczonego symbolem [WS], natomiast brak jest wytycznych dla „zabudowy usługowej, w tym urządzeń sportowo – rekreacyjnych” o których mowa w §15 ust. 1 pkt 2 uchwały.

Nieprawidłowy jest zapis zawarty w §15 ust. 3 pkt 5 uchwały, który ustala przeznaczenie terenu „pod rezerwę pod drogę publiczną” Zgodnie z załącznikiem nr 1 do Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, drogi publiczne stanowią odrębny sposób przeznaczenia terenu, oznaczony symbolem KD. W związku z powyższym droga publiczna – traktowana jako odmienny, różny rodzaj przeznaczenia terenu – musi spełniać wymogi określone w art. 15 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, tj. mieć właściwe oznaczenie, odpowiednie dla tego terenu ustalenia, a także stanowić wyodrębnione liniami rozgraniczającymi – osobne - przeznaczenie terenu.

Obszar drogi publicznej jest tak istotnym elementem zmieniającym zagospodarowanie terenu oraz otaczającą przestrzeń, że powinien być jednoznacznie określony, jako odrębne przeznaczenie terenu z ustalonymi właściwymi zasadami zagospodarowania, spełniającymi wymagania wynikające z przepisów art. 15 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Należy zwrócić uwagę, że plan przyjmuje przesądzenie o przeznaczeniu terenów objętych jego granicami, tak więc przeznaczenie to musi być jednoznaczne, precyzyjne i nie budzące wątpliwości co do sposobu zagospodarowania terenu już z chwilą wejścia planu w życie (wyrok NSA II OSK 1334/12 z dnia 8 sierpnia 2012 r.), natomiast jego zmiana może być dokonywana jedynie w drodze uchwały podejmowanej przez radę po przeprowadzeniu procedury planistycznej określonej przepisami ww. ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Ustalenia uchwalonego planu nie mogą występować w dwóch ani większej liczbie wariantów przeznaczenia terenów.

Jednocześnie organ nadzoru zauważa, iż dołączona do dokumentacji planistycznej Prognoza skutków finansowych uchwalenia planu Nr 196/8/2010 nie wyczerpuje zagadnień dotyczących wydatków związanych z przeznaczeniem fragmentu terenu oznaczonego symbolem [KDL], wyodrębnionego z terenu ZP/US/WS.1. Niedokładnie podana powierzchnia odnosząca się do poszczególnych terenów w uchwale, nie jest spójna z wymienioną powierzchnią wskazaną do obliczeń w ww. Prognozie, co utrudnia wyciągnięcie wniosków, co do skutków finansowych wynikających z przeznaczenia terenów.

Nieprawidłowy jest zapis zawarty w §19 uchwały, gdyż ustala przeznaczenie terenu oznaczonego symbolem KDD.4 oraz jego parametry, jednak taki teren nie został wskazany na

rysunku planu. W związku z tym ustalona dostępność do drogi publicznej KDD.4 dla terenu ZP/US/WS.2 (§15 ust. 4 pkt 1 uchwały), jest błędna i nie może stanowić spełnienia zasad w zakresie obsługi komunikacyjnej i budowy systemów komunikacji, wymaganych przepisami art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Nie określono wszystkich niezbędnych linii zabudowy, nie wiadomo więc według jakich zasad będzie lokalizowana zabudowa; nadto na rysunku niniejszego planu wrysowano linię zabudowy do granicy obszarów wyznaczonych liniami rozgraniczającymi, co sugeruje możliwość zabudowy bezpośrednio przy tej granicy, niemniej jednak z ustaleń planu dla wyznaczonych terenów, nie wynika jednoznacznie takie ustalenie, co może powodować trudności w korzystaniu z ustaleń planu (§ 12 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie).

Należy zauważyć, że sprzeczność (niespójność) pomiędzy treścią uchwały w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego a jej częścią graficzną narusza zasady sporządzenia planu miejscowego i w konsekwencji powoduje nieważność uchwały rady gminy w całości lub w części, zgodnie z art. 28 u.p.z.p. Sprzeczność taka stanowi również o naruszeniu § 8 ust. 2 zdanie pierwsze rozporządzenia z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164, poz. 1587).

Skoro inaczej kształtuje się normatywność części tekstowej, a nieco inaczej – części graficznej rzonego planu, będącej jego integralnym elementem (art. 14 ust. 2 i art. 20 ust. 1 in fine u.p.z.p.), także z uwagi na fakt, że wspomniana część graficzna stanowi wyjaśnienie (uzupełnienie) części tekstowej, to powstałe w ten sposób nieścisłości mogą uniemożliwić zastosowanie planu w praktyce. Część graficzna planu jest „uszczegółowieniem” części tekstowej i ustalenia planu muszą być odczytywane łącznie – z uwzględnieniem zarówno części graficznej jak i tekstowej (wyrok WSA z 13.10.2009 r. II SA/Lu 393/09).

Jeżeli w przepisach prawa brak jest regulacji dotyczących odległości zabudowy od granic działek, terenów czy obiektów w planie należy jednoznacznie ustalać linie zabudowy aby nie pozostawić zasad lokalizacji zabudowy w sferze domysłów. Powyższe uchybienia stanowią naruszenie art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, gdyż spełnienie wymagań ustawowych polega w szczególności na formułowaniu ustaleń w sposób kompleksowo regulujący dane zagadnienie, nie jedynie częściowy, pozostawiający w zakresie zagadnień obowiązkowych w ustaleniach planu, obszary nieuregulowane.

Rozporządzenie w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie, jednoznacznie wskazuje, iż: „§ 12. 1. Jeżeli z przepisów § 13, 60 i 271-273 lub przepisów odrębnych określających dopuszczalne odległości niektórych budowli od budynków nie wynikają inne wymagania, budynek na działce budowlanej należy sytuować w odległości od granicy z sąsiednią działką budowlaną nie mniejszej niż:

- 1) 4 m – w przypadku budynku zwróconego ścianą z otworami okiennymi lub drzwiowymi w stronę tej granicy;
- 2) 3 m – w przypadku budynku zwróconego ścianą bez otworów okiennych lub drzwiowych w stronę tej granicy.

2. Sytuowanie budynku w przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, dopuszcza się w odległości 1,5 m od granicy lub bezpośrednio przy tej granicy, jeżeli wynika to z ustaleń planu miejscowego albo decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu”.

W związku z powyższym z uwagi na to, że nie wiadomo jakie działki będą ze sobą sąsiadować (czy dwie działki budowlane, czy działka budowlana z działką nie przeznaczoną pod zabudowę), nie będzie możliwe zastosowanie ww. przepisów, które regulują tylko zasady lokalizacji zabudowy w odległości od sąsiedniej działki budowlanej; znaczne niejasności pojawiają się w przypadku lokalizacji zabudowy pomiędzy terenem MN.4 a [ZP/U], gdyż ten drugi teren może być zagospodarowany alternatywnie, co w przypadku zagospodarowania go pod park, uwidacznia brak regulacji w zakresie ustalenia linii zabudowy.

Z ustaleń obowiązującego planu z 2001r. wynika, iż w obrębie terenu objętego niniejszym planem, tracą moc ustalenia dla terenu oznaczonego symbolem 4KD/KX. W związku z powyższym należało skorygować te ustalenia w planie miejscowym z 2001r., które ulegają dezaktualizacji (m.in. powierzchnię planu o której mowa w §2 ww. uchwały).

Dołączone do uchwały uzasadnienie, posiada w swojej treści informacje na temat „skorygowania ustaleń planów” (które obowiązywały, do czasu uchwalenia niniejszego planu), niezgodne ze stanem faktycznym. Przedmiotowy plan nie jest „zmianą planu”, który koryguje ustalenia, lecz ustala nowe zasady, zgodnie z brzmieniem treści §25 uchwały.

Zauważa się również, że w dokumentacji prac planistycznych, wydruk ze strony internetowej BIP, zawierający ogłoszenie o przystąpieniu do sporządzania mpzp, nie zawiera poświadczenia organu sporządzającego.

Doktryna i orzecznictwo podkreśla, że pojęcie zasad sporządzania planu zagospodarowania przestrzennego należy wiązać ze sporządzaniem aktu planistycznego, a więc zawartością aktu planistycznego (część tekstowa, graficzna i załączniki), zawartych w nim ustaleń, a także standardów dokumentacji planistycznej. Zawartość planu miejscowego określają art. 15 ust. 1 art. 17 pkt 4 oraz art. 20 ust. 1 u.p.z.p., przedmiot określa art. 15 ust. 2 i

3, natomiast standardy dokumentacji planistycznej (materiały planistyczne, skalę opracowań kartograficznych, stosowanych oznaczeń, nazewnictwa, standardy oraz sposób dokumentowania prac planistycznych) określa art. 16 ust. 1 u.p.z.p. oraz wydane na podstawie delegacji ustawowej zawartej w ust. 2 tegoż artykułu rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (wyrok WSA z 09.03.2016 r. II SA/Go 1024/15).

Przyznana radzie gminy kompetencja w zakresie uchwalania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego oraz samodzielność kształtowania i prowadzenia polityki przestrzennej na terenie gminy nie oznacza zupełnej dowolności. Akt prawa miejscowego organu jednostki samorządu terytorialnego stanowiony jest na podstawie upoważnienia ustawowego i winien być sporządzany tak, by przyjęte w oparciu o to upoważnienie normy uzupełniały wydane przez inne podmioty przepisy powszechnie obowiązujące kształtujące prawa i obowiązki ich adresatów. Ustawodawca formułując określoną delegację do wydania aktu wykonawczego przekazuje upoważnienie do uregulowania wyłącznie kwestii nie objętych dotąd żadną normą o charakterze powszechnie obowiązującym w celu ukształtowania stanu prawnego uwzględniającego m.in. specyfikę, możliwości i potrzeby środowiska, do którego właściwy akt wykonawczy jest skierowany. Akty te nie mogą zatem wykraczać poza jakiegokolwiek unormowania ustawowe, czynić wyjątków od ogólnie przyjętych rozwiązań ustawowych, a także powtarzać kwestii uregulowanych w aktach prawnych hierarchicznie wyższych. Muszą zawierać sformułowania jasne, wyczerpujące, uniemożliwiające stosowanie niedopuszczalnego, sprzecznego z prawem luzu interpretacyjnego.

Mając wskazane nieprawidłowości, stwierdzić należy, że podjęta przez Radę Miasta Rzeszowa uchwała Nr XXVII/587/2016 z dnia 14 czerwca 2016 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego r 196/8/2010 na osiedlu Baranówka i osiedlu gen. W. Andersa w Rzeszowie – część III - narusza w sposób istotny zasady sporządzania planu, wobec powyższego ma zastosowanie przepis art. 28 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, zgodnie z którym istotne naruszenie zasad sporządzania studium lub planu miejscowego, istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części. Pojęcie zasad sporządzania planu zagospodarowania przestrzennego należy wiązać ze sporządzaniem aktu planistycznego, a więc zawartością aktu planistycznego (część tekstowa, graficzna i załączniki), zawartych w nim ustaleń, a także standardów dokumentacji planistycznej.

Na rozstrzygnięcie nadzorcze służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie, ul. Kraszewskiego 4A, w terminie 30 dni od jego otrzymania.

Z up. WOJEWODY PODKARPACKIEGO

Marcin Zaborniak
DYREKTOR GENERALNY URZĘDU

Otrzymują:

1. Prezydent Miasta Rzeszowa
2. Przewodniczący Rady Miasta Rzeszowa